

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΤΑΜΑΣΟΥ ΚΑΙ ΟΡΕΙΝΗΣ

ΤΜΗΜΑ ΠΟΙΜΑΝΤΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ

Κυριακή Θ' Λουκά 19 Νοεμβρίου 2017

(Λουκ. ιβ', 16-21)

Το μεγάλο λάθος του πλουσίου της παραβολής δεν ήταν ότι είχε πολλά υλικά αγαθά, αλλά ότι ζούσε αυτόνομα, δηλαδή εγωιστικά, δίχως αίσθηση της παρουσίας του συνανθρώπου του.

Ενώ ο Θεός έστειλε τη βροχή και δημιούργησε τις κατάλληλες συνθήκες για να καρποφορήσει η γη, γιατί τίποτε δεν γίνεται χωρίς την θεία Πρόνοια, ενώ με άλλα λόγια οι καρποί ήταν δώρα του Θεού, αυτός τούς ιδιοποιείται. Τούς θεωρεί δικούς του. Να τί λέγει: «Τί ποιήσω ότι ουκ έχω που συνάξω τούς καρπούς μου;» Ούτε ένα ευχαριστώ δεν απευθύνει στο Θεό για τη μεγάλη αυτή δωρεά. Επίσης, δε σκέφθηκε καθόλου εκείνη τη στιγμή της καρποφορίας τους συνανθρώπους του, για να μοιράσει, έστω, τα πλεονάζοντα αγαθά του. Θέλει αυτός να τα απολαύσει όλα και μάλιστα για πολλά χρόνια. Επομένως, το μεγάλο λάθος ήταν ότι διακρίνεται για την αθεΐα και τη μισανθρωπία, την αδιαφορία του και την αναληγσία του προς τον πάσχοντα συνάνθρωπό του.

Δυστυχώς, ο πλούσιος αυτός εκφράζει άριστα τον άνθρωπο της εποχής μας. Όλος ο σύγχρονος πολιτισμός διακρίνεται για τα δύο αυτά στοιχεία, της αθεΐας και της μισανθρωπίας. Σήμερα, οι πολλοί ζούμε χωρίς Θεό και χωρίς αίσθηση της παρουσίας των συνανθρώπων μας.

Αυτό φαίνεται στα εξής σημεία. Δεν πιστεύουμε πολύ ότι ο Θεός διευθύνει προσωπικά τον κόσμο, αλλά πιστεύουμε σε κάποιους λεγόμενους φυσικούς νόμους. Όμως, κάτω από τούς λεγόμενους αυτούς φυσικούς νόμους υπάρχουν οι πνευματικοί λόγοι, η άκτιστη ενέργεια του Θεού. Ο Θεός διευθύνει τον κόσμο χωρίς κτιστά μέσα, όπως τον δημιούργησε από το μηδέν. Επίσης, τη ζωή μας τη θεωρούμε αποτέλεσμα δικό μας. Τρώμε το ψωμί και δεν το θεωρούμε καν σαν δώρο του Θεού, που δημιούργησε όλες τις προϋποθέσεις της παραγωγής, αλλά σαν αποτέλεσμα των ικανοτήτων μας. Λέμε συχνά: Δουλεύουμε και έχουμε να φάμε. Πηγαίνουμε στον παντοπώλη να αγοράσουμε ζάχαρη ή ρύζι και καθώς, μάλιστα, τα βλέπουμε τυλιγμένα στις σακούλες, τα θεωρούμε μάλλον σαν προϊόντα του εργοστασίου, παρά σαν δώρα του Θεού. Νομίζουμε, ακόμη, ότι τα αγοράζουμε, επειδή έχουμε χρήματα και όχι γιατί είναι ιδιαίτερη ευλογία του Θεού σε μας. Αυτό, όμως, λέγεται εκκοσμίκευση και υλιστικός τρόπος ζωής. Γι' αυτό και δεν σκεπτόμαστε καθόλου πριν φάμε το μεσημέρι ή το βράδυ να κάνουμε προσευχή και να ευχαριστήσουμε τον Θεό. Επίσης, αποτέλεσμα αυτού είναι ότι δεν έχουμε αναπτυγμένη την έννοια της αδελφότητας, την ανάγκη, δηλαδή, να βοηθήσουμε τους άλλους αδελφούς μας. Λέμε πολλές φορές. Ας δουλέψουν για να έχουν, όπως και εγώ δουλεύω και έχω. Δεν εξετάζουμε όμως τις συνθήκες του καθ' ενός.

Η νοοτροπία μας αυτή δείχνει πώς δεν ζούμε τη σωτηρία. Γιατί σωτηρία θα πει ότι έχω στενή κοινωνία με τον Θεό και στενή κοινωνία με τους αδελφούς μου. Ο πραγματικός χριστιανός είναι όλος ανοιχτός στο Θεό και όλος ανοιχτός στους αδελφούς του. Είναι φιλόθεος και φιλόανθρωπος.

Αν δεν ζήσουμε αυτή την κοινωνία δεν σωζόμαστε, έστω κι αν φαίνεται ότι είμαστε εγκρατείς, ευγενείς η έχουμε πολλές άλλες αρετές.

Αρχιμανδρίτης Νεκτάριος Μπακόπουλος